

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/433/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7516203854
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 04. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Šalata
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2018:7516203854.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Andreja Šalatu a sudcov JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Jána Slebodníka v právnej veci žalobcu U. I., M. D. XXX, zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., Košice, Kuzmányho 29, IČO: 47 234 466, proti žalovanej POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, o zaplatenie 4 362,23 € s prísl., o odvolaní žalovanej proti rozsudku 7C/231/2016-35 z 30.1.2017 Okresného súdu Košice - okolie

rozhodol:

M e n í rozsudok tak, že žalobu z a m i e t a.

Žalovanej p r i s u d z u j e náhradu trov konania na súde prvej inštancie a trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie (ďalej aj súd) rozsudkom rozhodol: Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 4 362,23 € spolu s 8,05 % ročným úrokom z uvedenej sumy od 13.9.2014 až do zaplatenia, do 3 dní po právoplatnosti tohto rozsudku. Žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi 100 % trov konania, ktorých výška bude vyčíslená v osobitnom uznesení.

2. V odôvodnení rozsudku, o. i., uviedol, čo žalobca žiadal v žalobe podanej uňho 7.3.2016 a na akom základe, čo žalovaný žiadal a z akého dôvodu, akú námietku vzniesol vo svojom vyjadrení zo 16.3.2016 a čo tvrdil. Ďalej uviedol: Žalobca uzavrel zmluvu o úvere č.XXXXXXX 3.8.2006 a na základe tejto zmluvy žalovaný poskytol mu úver 1 327,76 € (40 000 Sk) s tým, že sa žalobca zaviazal zaplatiť žalovanému 2 461,66 € (74 120 Sk) v 12 mesačných splátkach po 205,13 € (6 180 Sk) počnúc 7.9.2006. 18.6.2007 uzavreli zmluvu o úvere č.XXXXXXX a na základe tejto zmluvy žalovaný poskytol úver žalobcovi 995,82 € (30 000 Sk) a žalobca sa zaviazal zaplatiť za tento úver 1 951,80 € (58 800 Sk) v 12 mesačných splátkach po 162,65 € počnúc 12.7.2007. Žalobca zaplatil za úver poskytnutý na základe zmluvy č.XXXXXXX 3 290,56 €, pričom istina úveru predstavovala 995,82 € a na základe zmluvy č.XXXXXXX zaplatil úver 3 395,25 €, pričom istina úveru predstavovala 1 327,76 €. Účastníci sporu uvedené skutočnosti nenamietali. Žalobca žalobou podanou uňho 7.3.2016 uplatnil nárok na zaplatenie bezdôvodného obohatenia, ktoré na jeho úkor mal nadobudnúť žalovaný na základe uvedených zmlúv. Dospel k jednoznačnému záveru, že obe zmluvy o spotrebiteľských úveroch sú uzatvorené podľa zák.č.258/01 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, keďže veriteľ poskytol dlžníkovi peňažné plnenie na základe zmlúv o spotrebiteľských úveroch vo forme úveru [§ 2 písm. a) zák.č.258/01), ako aj spotrebiteľskú zmluvu podľa O. z. a Zák. o ochrane spotrebiteľa. Cituje znenie § 4 ods.2 zák.č.258/01 Z. z. Žalobca tvrdil, že obe zmluvy o spotrebiteľskom úvere neobsahovali údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov (ďalej len RPMN), a preto oba úvery sa majú považovať za bezúročné a bez poplatkov. Zistil, že v oboch predmetných zmluvách sa nenachádza tento údaj o RPMN. Absencia niektorej z náležitostí zmlúv o úvere nespôsobuje neplatnosť zmluvy, ak už bol poskytnutý úver a spotrebiteľ ho začal čerpať, a preto zák. o spotrebiteľských úveroch účinný v čase uzatvárania úverovej zmluvy namiesto sankcie neplatnosti sankcionoval veriteľa tým, že od spotrebiteľa nemôže požadovať úrok a poplatky, ktoré nie sú

uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Údaje o RPMN musia byť uvedené už v okamihu uzavretia zmluvy o úvere, pričom majú byť uvedené zrozumiteľne, dostatočne veľkým písmom. Úver vyhodnotil za bezúročný a bez poplatkov podľa § 4 ods.3 cit. zák.č.258/01 Z. z., nakoľko zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahovala náležitosti podľa ods.2 písm. i),j) k), v dôsledku čoho žalovanému nevznikol nárok na zaplatenie 4 362,23 €, ktorej vydania sa žalobca titulom bezdôvodného obohatenia voči žalovanému domáha. Cituje znenie § 451, § 456 prvá veta, § 457 a § 458 ods.1 O. z. Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalovaný sa na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil prijatím žalovanej sumy, v dôsledku čoho vznikla žalovanému povinnosť žalobcovi bezdôvodné obohatenie vydať. Žalovaný vzniesol námietku premlčania. Cituje znenie § 101 a § 107 ods.1,2 O. z. Mal za to, že žalobca si svoj nárok voči žalovanému uplatnil včas. V prípade bezdôvodného obohatenia môže ísť o obohatenie nedbanlivostné alebo o úmyselné. V prejednávanej príhode ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného. Zák.č.258/01 Z. z. o spotrebiteľských úveroch platný a účinný od 1.10.2001 už od jeho prvej účinnosti obsahoval povinnosť uvádzať v zmluvách RPMN. Ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Predmetné zmluvy boli uzavreté 3.8.2006 a 18.6.2007, tzn. 6 a 7 rokov od podnikania žalovaného v oblasti poskytovania úverov, kedy po celý čas platila zákonná nevyvrátiteľná fikcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutých úverov v prípade absencie RPMN. Dlhodobé ignorovanie zákonnej povinnosti uvádzať RPMN je nevyhnutné hodnotiť ako úmyselné konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu. Žalovaný v rámci povoleného predmetu činnosti poskytuje úvery z vlastných zdrojov. S prihliadnutím na túto činnosť je povinný pri vykonávaní uvedenej činnosti postupovať s náležitou odbornou starostlivosťou pri dodržaní všeobecne záväzných právnych noriem a v súlade s dobrými mravmi. Podľa jeho názoru objektívna premlčacia doba je v danom prípade 10 ročná, pretože bezdôvodné obohatenie žalovaného sa považuje za úmyselné. Žalovaný použil nekalú obchodnú prax a neumožnil prostredníctvom RPMN porovnávať žalobcovi výhodnosť úveru na trhu oproti iným produktom, použil neprijateľné podmienky, o ktorých Európska komisia tvrdí, že by sotva uverila, keby ich niekto bol schopný považovať za platné, ak odporujú zák., tak musia byť neprijateľné. Opísané jeho praktiky a konanie v rozpore s dobrými mravmi si ťažko možno predstaviť len v rovine nedbanlivosti. Aj keď by pripustil, že nechcel dojednať zmluvu so žalobcom v snahe získať prospech za opísaných okolností, ťažko možno uveriť, že nevedel, čo môže spôsobiť takýmto konaním a pre prípad, že sa tak stane, že s tým bol uzročený. Preto neuznal obranu žalovaného, že nárok je premlčaný, keďže objektívna 10 ročná lehota od poskytnutia úveru neuplynula. Vzhľadom na uvedené vzniknuté bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného považoval za úmyselné, pri ktorom platí 10 ročná objektívna premlčacia doba. Žalovaný pri vznesení námietky premlčania uplatneného nároku nepreukázal, kedy sa žalobca dozvedel o vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného. Žalobca sa o vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného dozvedel v r.2014 - počas plynutia premlčacej doby a 7.3.2016 doručil mu žalobu. Žalovaný v tomto smere neuniesol dôkazné bremeno k začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby na strane žalobcu. Z vykonaného dokazovania mal preukázané, že žalovaný sa na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil prijatím žalovanej sumy, v dôsledku čoho vznikla mu povinnosť žalobcovi bezdôvodné obohatenie vydať. Cituje znenie § 517 ods.1 prvá veta, ods.2 O. z. Žalobca, ktorému vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia voči žalovanému, písomne ho vyzval listom z 9.9.2014, aby bezdôvodné obohatenie vydal v lehote do 12.9.2014. Žalovaný žalobcovi 4 362,23 € v lehote splatnosti nevydal. Žalobca si nárok na zaplatenie ročného úroku z omeškania 8,05 % uplatnil od 13.9.2014. Zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 4 362,23 € spolu s 8,05 % ročným úrokom z omeškania od 13.9.2014, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Cituje znenie § 218 ods.1 a § 255 ods.1 CSP. Priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania vo vzťahu k žalovanému v plnej výške, nakoľko mal v tomto konaní úspech v celom rozsahu.

3. Proti Rozsudku podala žalovaná v zákonnej 15 dňovej lehote toto o d v o l a n i e a uviedla: V konaní došlo k vade uvedenej v § 365 ods.1 písm. d), f) a h) CSP tým, že Súd Rozsudok nedostatočne odôvodnil (najmä tým, že sa nevysporiadal s jej argumentáciou a iba nekriticky prevzal argumentáciu žalobcu), čím jej odňal možnosť konať pred Súdom, súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a napokon rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. I. K nepreskúmateľnosti rozhodnutia. Napriek tomu, že bol súd zaviazaný k vysporiadaniu sa s námietkou premlčania, neuvádza nové skutočnosti podporujúce jeho tvrdenia, a preto sa bude opakovať a trvá opätovne na nepreskúmateľnosti rozhodnutia. V odôvodnení rozhodnutia súd musí stručne, jasne a výstižne vysvetliť, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a ako vec právne posúdil. Zároveň mal dbať na to, aby odôvodnenie rozhodnutia bolo presvedčivé. Odôvodnenie predmetného rozhodnutia však tieto zák. stanovené podmienky nespĺňa. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské

práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9.12.1994, séria A, č.303-A), Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T. c/a Španielsko z r.1993, sťažnosť č.18390/91) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález z 12.5.2004, I US 226/03; ďalej len ÚS SR) treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada i so špecifickými námietkami účastníka. Porušením uvedeného práva účastníka na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa účastníkovi konania (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych opravných prostriedkov. II. K naliehavému právnemu záujmu. Je toho názoru, že žalobca na určení zmluvy za bezúročnú a bez poplatkov nemá naliehavý právny záujem. Cituje (nepresne), čo sa uvádza v § 137 písm. c) CSP. V zmysle uvedeného ust. žalobcu zaťažuje dôkazné bremeno spočívajúce v povinnosti preukázať, že na určení právneho vzťahu alebo práva v čase rozhodovania súdu má naliehavý právny záujem. Rovnako posudzoval naliehavý právny záujem Okresný súd (ďalej len OS) Bratislava II, ktorý zamietol žalobu v konaní vedenom 52C/135/2014 rozhodnutím z 25.5.2016, ktorým sa žalobca domáhal určenia zmluvy za bezúročnú a bez poplatkov. Cituje, čo vo svojom odôvodnení uviedol. III. K premlčaniu. Cituje znenie § 100 ods.1 prvá veta O. z. Na premlčanie súd prihliadne len na námietku osoby, ktorá má bezdôvodné obohatenie vydať. Ak sa teda takáto osoba premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo priznať. Námietka premlčania predstavuje spravidla efektívny postup - obranu povinnej osoby proti hrozbe, že až po neúmerne dlhej dobe si veriteľ uplatní svoje právo; na druhej strane možnosť tejto námietky donucuje (vedie) veriteľa k včasnému vykonaniu svojho práva. Ide tu o predvídané právne postupy účastníkov záväzkových právnych vzťahov, ktoré zodpovedajú účelu premlčania. Účelom právnej úpravy inštitútu premlčania v občianskoprávných vzťahoch je, aby oprávnený subjekt pod hrozbou sankcie premlčania uplatnil (vykonal) svoje právo v stanovenej premlčacej dobe - teda včas. Účinné vznesenie námietky premlčania práva znamená, že súd oprávnenej osobe nemôže premlčané právo priznať, keďže vznesením námietky premlčania zaniká nárok na autoritatívnu vynúiteľnosť uplatneného práva. Tento inštitút poskytuje východisko ako predísť, resp. riešiť situácie, kedy až po dlhej dobe dochádza k uplatneniu majetkového práva zo strany veriteľa a tak sa vznáša do záväzkových právnych vzťahov účastníkov práva neistota, resp. hrozba, že dlžník môže byť vystavený bez zreteľa na čas (bez obmedzenia doby) úspešnej žalobe zo strany veriteľa. V inštitúte premlčania sa premieta pravidlo *vigilantibus iura scripta sunt* (že zák. sú písané pre bdelych, teda pre tých, ktorí o svoje práva dbajú; alebo inak povedané, že právo patrí bdelym). Vydania bezdôvodného obohatenia sa žalobca v zmysle ust. „OSP“ môže domáhať v subjektívnej (2 ročnej) lehote. Zdôrazňuje, že vo vyjadrení k žalobe vzniesla námietku premlčania. Poukazuje na to, že požadovaný nárok žalobcu sa stal premlčaný. Vydania bezdôvodného obohatenia sa žalobca v zmysle ust. „OSP“ môže domáhať v subjektívnej (2 ročnej) lehote, najneskôr však do uplynutia 3 ročnej objektívnej premlčacej lehoty. Ich začiatok je upravený odlišne. Tieto 2 premlčacie doby začínajú plynúť, plynú a končia sa nezávisle od seba. Ich vzájomný vzťah je taký, že ak sa skončí plynutie jednej z nich, právo sa premlčí, a to aj napriek tomu, že poškodenému ešte plynie druhá premlčacia doba. K premlčaniu došlo tak v objektívnej ako i subjektívnej lehote, • V Zmluve o úvere č.XXXXXXX 14.6.2010 • V Zmluve o úvere č.XXXXXXX 6.2.2012. Žalobca uplatnil svoj nárok až 7.3.2016, a teda ak by došlo k dobrovoľnému zaplateniu z jej strany, zo strany žalobcu by išlo o bezdôvodné obohatenie, nakoľko by sa obohatil o peniaze bez právneho dôvodu. Premlčanie subjektívnej lehoty je možné odôvodniť presne tak ako to vo svojom rozhodnutí 17Co/372/2015 uviedol Krajský súd (ďalej len KS) v Trenčíne 27. 4.2016. Svoje rozhodnutie oprel o vedomosť dlžníka o bezdôvodnom obohatení spočívajúcom v platbách na úroky a poplatky úveru, vzniká v zásade v okamihu prvej platby dlžníka nad rámec poskytnutej istiny. Navyše niektoré úhrady boli vykonávané prostredníctvom exekučného konania, v ktorom sa nepripúšťa navrátenie do predošlého stavu. Taktiež poukazuje na rozhodovaciu prax, a teda vyvracia odôvodnenie súdu. Žalobca nijako skutkovo nepreukázal možnosť uplatnenia 10 ročnej premlčacej lehoty. Rovnakou problematikou sa už zaoberal KS Banská Bystrica v nasledovných prípadoch (okrem iných). Cituje, čo uviedol KS v Banskej Bystrici v rozsudku 13Co/567/2015 z 22.9.2015, 13Co/557/2015 z 22.9.2015 a 13Co/90/2015 z 15.3.2016. Je potrebné ďalej zdôrazniť skutočnosť, že v čase uzavretia Zmluvy neexistoval a nebol účinným žiaden všeobecne záväzný právny predpis, podľa ktorého by bola stanovená maximálna prípustná výška poplatku za poskytnutie peňažných prostriedkov. Možno teda vychádzať iba z § 53 ods.6 O. z. (cituje jeho znenie). Dôkazné bremeno pritom v otázke primeranosti odplaty znáša žalobca, a nie ona. Žalobca teda musí preukázať, že v čase a mieste uzavretia Zmluvy išlo o odplatu, ktorá výrazne (podstatne) vybočovala z trhového priemeru odplát poskytovaných inými subjektmi poskytujúcimi financovanie z vlastných zdrojov (tak ako ona). Pokiaľ sa žalobca dovoľáva

údajov bánk, koná tak v priamom rozpore s § 53 ods.6 O. z., podľa ktorého je ako merítka považovaná odplata obvykle požadovaná na finančnom trhu, t.j. nie len bankami, ale aj inými účastníkmi finančného trhu. Navyše žalobca sa opiera o úrokovú sadzbu stanovenú pre banky, ktorá je, samozrejme, nižšia. Správne by mal prihliadať na úrokovú sadzbu stanovenú pre nebankové, leasingové a iné spoločnosti, pod ktoré spadá aj ona. Navyiac je možné prevýšenie takejto odplaty a zák. zakazuje len také prevýšenie, ktoré má charakter prevýšenia podstatného. K uvedenému je potrebné poukázať na záver rozhodovacej praxe a cituje z Rozhodnutia Vrchného súdu v Prahe, 12Cmo 95/2005 publikovaného v Švestka, J., Spáčil, J., Škárová, M., Hulmák, M. a kol. Občanský zákoník I. § 1-459. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, s.67-68; pričom treba zdôrazniť, že ide o najuznávanejší komentár v Českej republike (ďalej len ČR), ktorého autormi sú sudcovia Najvyššieho súdu (ďalej len NS) ČR. IV. K bezdôvodnému obohateniu. Cituje znenie § 451 O. z. Je toho názoru, že zo zmluvy o úvere nenastala ani jedna z foriem bezdôvodného obohatenia, ktorú stanovuje zák. Žalobca plnil na základe platne uzavretej zmluvy o úvere, predmetná zmluva o úvere nebola nikdy právoplatne vyhlásená za neplatnú, rovnako tak právny dôvod na plnenie z tejto zmluvy o úvere nikdy neodpadol (nedošlo k odstúpeniu od zmluvy, zrušeniu zmluvy a p.) a majetkový prospech získala z poctivých zdrojov. Razantne odmieta, že by z jej strany došlo k bezdôvodnému obohateniu. V. Žiada na základe uvedených dôvodov napadnutý Rozsudok zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konania a žalobcu zaviazať k úhrade trov konania.

4. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu uvádza: V plnom rozsahu súhlasí s rozhodnutím súdu, ako aj s jeho odôvodnením a ďalej uvádza nasledovné: čl. I K námietke premlčania. Žalovaný vo svojom odvolaní poukázal na to, že požadovaný jeho nárok je premlčaný v objektívnej ako aj subjektívnej premlčacej lehote. S uvedeným tvrdením nesúhlasí, pričom sa v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením predmetného rozsudku aj v časti, v ktorej sa súd vysporiadal s námietkou premlčania vznesenou žalovaným. Okrem už uvedeného poukazuje na nasledovné. K námietke premlčania v objektívnej premlčacej lehote. Cituje znenie § 107 ods.1),2). V prípade bezdôvodného obohatenia môže ísť o obohatenie nedbanlivostné alebo úmyselné. V prejednávanom prípade ide - podľa jeho názoru - o úmyselné bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného čo odôvodňuje nasledovne. Z výpisu z obchodného registra (orsr.sk) vyplýva, od ktorého dátumu žalovaný aktívne podniká v oblasti poskytovania úverov: poskytovanie úverov z vlastných zdrojov (od: 14.3.2001) Rovnako viď web: <<http://www.pohotovost.sk/stranka/8-0-FIRME.html>> Zák.č.258/01 Z. z. o spotrebiteľských úveroch platný a účinný od 1.10.2001 už od jeho prvej účinnosti obsahoval povinnosť uvedenú § 4 písm. g) RPMN; ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Predmetná zmluva bola uzatvorená v r.2006 a 2007- tzn. Po 6, resp. 7 rokoch podnikania v oblasti poskytovania úverov, kedy po celý čas platila zákonná nevyvrátiteľná fikcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti v prípade absencie RPMN. To, že dlhodobé ignorovanie zákonnej povinnosti uvádzať RPMN je nevyhnutné hodnotiť ako úmyselné konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu bolo potvrdené: Rozsudkom KS Košice 11Co/319/2015-97 z 15.2.2017 (cituje, čo v ňom KS uviedol). Dôkaz: Rozsudok KS Košice:11Co/319/2015 z 15.2.2017. Uvedené potvrdili taktiež rôzne senáty KS v Prešove: - 7Co/84/2011, - 3Co/178/2013, - 3Co/89/2011. Uvedené potvrdil aj KS v Žiline v konaní: 9Co/648/2013 (cituje, čo uvádza). Obdobne rozhodol KS v Žiline taktiež v konaní: 9Co/158/2015 v rozhodnutí z 26.3.2015 (cituje, čo v jeho odôvodnení uviedol). Cituje, čo uvádza KS Žilina vo svojom rozhodnutí: 6Co/140/2015 z 24.6.2015, KS Prešov vo svojom rozhodnutí 8Co/173/2015 z 25.2.2016, v obdobne veci OS Zvolen vo svojom rozhodnutí: 11C/159/2014-127 zo 16.7.2015, taktiež čo OS Banská Bystrica v konaní: 13C/481/2013-54 v uznesení z 1.4.2014 konštatoval, čo uvádza OS Banská Bystrica vo svojom rozhodnutí: 14C/289/2014-100 z 13.7.2015, OS Košice II v rozhodnutí z 22.10.2014 v konaní: 18C/23/14, čo uviedol OS Dolný Kubín vo svojom rozsudku: 6C/54/2014-91 z 10.12.2014, čo taktiež konštatoval OS Košice - okolie v rozsudku z 27.1.2015 vydanom v konaní: 16C/206/2013, čo uviedol OS Považská Bystrica v rozsudku zo 4.2.2015 vydanom pod: 7C/272/2013-145, čo uviedol OS Levice v konaní 16C/20/2014 v odôvodnení rozhodnutia a čo uviedol NS ČR 20.2.2003 v konaní 33Odo/938/2002. Ak by sa súd neuspokojil s uvedenou argumentáciou zdôvodňujúcou nutnosť hodnotenia konania žalovaného ako úmyselného, uvádza tiež nasledovné skutočnosti. Z tvrdení žalovaného vyplýva, že jeho nárok zo zmluvy o úvere č.XXXXXXX sa stal premlčaný 14.6.2010 a zmluvy o úvere č.XXXXXXX 6.2.2012. V tomto čase žalovaný preukázateľne vedel, že zmluvami s takými úrokmi ako požadoval od spotrebiteľov vo svojich formulárových zmluvách sa bezdôvodne obohacuje taktiež pre rozpor vysokých úrokov s dobrými mravmi. O vedomosti žalovaného svedčí, o. i., aj: - Rozsudok č. 23SP/19/2009 KS v Banskej Bystrici z 10.4.2008, ktorým tento „súdu“ vyslovene v rozsudku žalovanému vytkol vysoké úroky (4.str., predposledný ods.) a pre uvedené označil celú zmluvu za rozpornú s dobrými mravmi. Uvedený rozsudok bol žalovanému doručený najneskôr v lehote 30 dní, tzn. najneskôr v období 5/2008 preukázateľne vedel, že prijatím plnenia z takýchto zmlúv „za“ bezdôvodne obohacuje (predmetný

rozsudok potvrdil deklaráciu vysokých úrokov príslušnej Správa katastra v Detve rozhodnutím č.1168/07 vydaným už 27.12.2007!); z konania o prejudiciálnej otázke, vec C-76/10, Pohotovosť s. r. o. c/a Ivete Korčkovská podaný KS v Prešove, viď bod 27. K námietke premlčania v subjektívnej premlčacej lehote. Cituje znenie § 107 ods.1),2) O. z. K premlčania jeho nároku v subjektívnej lehote: Vzhľadom na už uvedené skutočnosti má za to, že v predmetnom spore ide o vzťah spotrebiteľský a je presvedčený o tom, že subjektívna lehota na uplatnenie si jeho nároku voči žalovanému neuplynula, čo odôvodňuje nasledovne. Má za to, že žalovaný nijakým spôsobom vo svojom vyjadrení nepreukázal, že od momentu, keď sa dozvedel o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom kto sa na jeho úkor obohatil, do momentu podania jeho žaloby v predmetnej veci márne uplynula 2 ročná subjektívna lehota. Žalovaný konštatuje, že jeho nárok je premlčaný v subjektívnej aj objektívnej lehote, pričom nijako nezdôvodňuje na základe akých skutočností má za preukázané, že od doby kedy sa dozvedel o tom kto sa na jeho úkor obohatil do doby uplatnenia si jeho práva na súde uplynula subjektívna lehota 2 rokov. Žalovaný pritom neuviedol dátum, kedy sa - podľa neho - mal údajne dozvedieť o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa takto na jeho úkor obohatil. Odmietá tvrdenia žalovaného a zároveň poukazuje na to, že tieto nie sú ničím podložené, a teda žalovaný vznesenú námietku premlčania riadne neodôvodnil a nepodložil relevantnými dôkazmi, pričom dôkazné bremeno v tomto prípade spočíva práve na jeho strane. Zároveň uvádza, že o tom, že sa na jeho úkor niekto obohatil, resp. že tým kto sa na jeho úkor obohatil je žalovaný, sa dozvedel 9.9.2014 po porade so svojim zástupcom, ktorý zmluvu ním predloženú preštudoval a následne ho informoval o možnostiach uplatnenia si jeho práv. Následne udelil v ten istý deň svojmu zástupcovi plnú moc na zastupovanie v predmetnej veci, pričom od dátumu kedy sa dozvedel o vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného do podania žaloby zo 7.3.2016 očividne neuplynuli 2 roky. Má preto za preukázané, že si svoje právo voči žalovanému uplatnil v 2 ročnej subjektívnej dobe. Skorší dátum zistenia existencie bezdôvodného obohatenia ním na strane žalovaného nebol žalovaným nijako preukázaný. Bolo by absurdné, aby platil niečo, čo vie že je nezákonné, čo predstavuje bezdôvodné obohatenie na strane príjemcu. To, že platil svedčí skôr o tom, že bol presvedčený o tom, že adresát má nárok na plnenie. Je nelogické platiť niekomu dobrovoľne bezdôvodné obohatenie. Zároveň dáva do pozornosti, že pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby sa vyžaduje skutočná (preukázaná), a nie len predpokladaná vedomosť. Skutočná vedomosť je taká, kedy sa „žalobkyňa“ dozvedela také skutočnosti, ktoré jej umožnia uplatniť právo žalobou na súde. Súd však nepochopiteľne vychádzal zo skutočnosti, že „sa“ subjektívna premlčacia lehota začala plynúť spolu s objektívnou premlčacou lehotou. Ak by teda mal byť výklad súdu správny, poprel by sa tým celý zmysel delenia inštitútu premlčania na subjektívnu a objektívnu lehotu, nakoľko aplikovaním názoru súdu v napadnutom rozhodnutí by bol ich začiatok plynutia stanovený v rovnaký deň. Za preukázané sa považuje len to čo je dokázané. V konaní však nijako nebolo preukázané, že by „žalobkyňa“ bola vedela skôr o vzniku bezdôvodného obohatenia. V tejto súvislosti poukazuje aj na to, že rozhodujúci okamih pre určenie začiatku plynutia premlčacej doby v prípade bezdôvodného obohatenia získaného plnením z neplatného právneho úkonu (neplatnej zmluvy o úvere) je okamih, kedy sa oprávnený (žalobca) reálne dozvedel, že zmluva na základe ktorej bolo plnené je neplatná. Súdna prax dokonca nepovažuje za právne významné, či oprávnený z bezdôvodného obohatenia mal také právne znalosti, aby bol subjektívne schopný posúdiť, že zmluva na základe ktorej plnil, je neplatná. Pokiaľ teda ani pri právne vzdelanej osobe nemôže súd vychádzať z „fikcie znalosti vzniku bezdôvodného obohatenia“ (úvodzovky žalobca) na strane žalovaného (ak nie je inak preukázané), o to viac súd nemôže vychádzať z fikcie znalosti bezdôvodného obohatenia pri osobe bez právneho vzdelania - pri bežnom spotrebiteľovi. Za preukázané sa považuje len to čo je dokázané. V konaní však nijako nebolo preukázané že by „žalobkyňa“ bola vedela skôr o vzniku bezdôvodného obohatenia. V tejto súvislosti poukazuje na uznesenie NS ČR z 27.3.2007: 33Odo 306/2005 (cituje, čo v ňom NS uviedol). Má vzhľadom na uvedené skutočnosti za preukázané, že si svoje právo voči žalovanému uplatnil v 2 ročnej subjektívnej lehote. Skorší dátum zistenia existencie bezdôvodného obohatenia „žalobkyňou“ na strane žalovaného nebol žalovaným ani súdom nijako preukázaný. Žalovaný pri vznesení námietky premlčania iba stroho konštatoval, že nárok je premlčaný v objektívnej aj subjektívnej premlčacej lehote, pričom žaloba bola podaná až 7.3.2016, čo je po uplynutí 2 ročnej premlčacej subjektívnej dobe. Žalovaný však svoje tvrdenia o tom, že nárok „žalobkyne“ je premlčaný nepreukázal aj napriek dôkaznej povinnosti žiadnymi predloženými dôkazmi, pričom nepreukázal ani to, kedy sa „žalobkyňa“ reálne, skutočne dozvedela, že na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu. Naopak skutočnosť, že „žalobkyňa“ platila svedčí skôr o tom, že bola presvedčená o tom, že adresát má nárok na plnenie. Odkazuje na rozsudok NS ČR z 26.9.2001: 25Cdo 1960/1999 (cituje, čo sa v ňom uvádza). Pozornosť upriamuje na uznesenie NS ČR z 27.3.2007 33Odo/306/2005, z ktorého odôvodnenia cituje. Obdobný záver zaujal NS ČR taktiež v rozsudkoch z 31.8.2000 25Cdo 2581/98 a z 27.3.2003 33Odo

766/2002, ako aj rozsudku z 25.4.2001 33Cdo 3003/99. Z hľadiska posúdenia začiatku plynutia 2 ročnej subjektívnej premlčacej doby podľa § 107 ods.1 O. z. je teda rozhodujúci okamih, kedy sa žalobca v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že došlo na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal. Inak povedané, pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia sa vyžaduje skutočná /preukázaná/, a nie len predpokladaná vedomosť oprávneného. K tomu dochádza vtedy, keď oprávnený zistí také skutkové okolnosti, ktoré mu umožnia uplatniť jeho práva žalobou na súde. Taktiež poukazuje na rozhodnutie NS SR 5Cdo 121/2009 z 23.2.2011, z ktorého odôvodnenia cituje. V zmysle uvedeného cituje taktiež z Uznesenia ÚS SR III.ÚS 413/2013-9 (cituje, čo v ňom konštatuje). Poukazuje na Rozsudok KS Banská Bystrica z 11.10.2016: 16Co/714/2015 (cituje, čo v ňom uviedol). Cituje, čo tiež Rozsudok KS Banská Bystrica z 24.2.2016: 17Co/1008/2014 uviedol. Obdobné stanovisko zaujal aj KS Banská Bystrica vo svojom rozhodnutí: 14Co/1455/2014 (cituje, čo v ňom uvádza). Cituje, čo taktiež NS ČR 32Odo 1142/2004. čl. II K bezdôvodnému obohateniu. K tvrdeniam žalovaného o uplatnenom nároku, ktorý bol uhradený v rámci exekučného konania, uvádza nasledovné: Poukazuje aj na to, že rozhodcovská doložka v znení ako je formulovaná vo Všeobecných obchodných podmienkach poskytnutia úveru (resp. samotná rozhodcovská zmluva) predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku - absolútne neplatný právny úkon čo spôsobuje, že Rozhodcovský rozsudok vydaný na jej základe akt ničotný - paakt. Realizácia nárokov vyplývajúcich z „paktu“ vykonaná dobrovoľne alebo nedobrovoľne (exekučne) nemení paakt na platný právny úkon - nakoľko realizácia „paktu“ nespôsobuje jeho konvalidáciu. Ani prípadná exekúcia ktorá je len výkonom rozhodnutia nemá konštitutívne/zmeňujúce účinky na hmotnoprávnu - materiálnu stránku záväzkového vzťahu. V danej súvislosti poukazuje i na stanoviská v nasl. rozsudkoch, v ktorých sa vyhovel nárokom na vydanie bezdôvodného obohatenia vzniknutých núteným výkonom nezákonných rozhodcovských rozsudkov (OS Žiar nad Hronom 5C/155/2014, OS Zvolen 13C/94/2014, OS Dolný Kubín 7C/117/2014, OS Trebišov 6C/241/2014, OS Čadca č. 4C/208/2013 atď.). Ak exekučný súd nemôže pripustiť exekúcie na základe takýchto rozsudkov (aj keď nebola podaná žaloba o ich zrušenie) „neexistuje“ právny dôvod považovať tieto rozsudky za platné mimo exekučného konania - napr. v konaní o uplatnenie nárokov z takýchto zmlúv. Uvedené potvrdil napr. už aj ÚS SR, uznesením I.ÚS 25/2014-11 (cituje z neho). „Rovnako“ pred tým aj KS v Trnave z 31.5. 10CoE/308/2011 (cituje z odôvodnenia odvolacieho súdu, ktorý potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa, ktorým zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie). V súvislosti s uvedeným poukazuje na Uznesenie NS SR 3Cdo/27/2011 z 29.1.2015, ktorý sa zaoberal otázkou, či môže byť právoplatný a vykonateľný rozsudok rozhodcovského súdu prekážkou veci rozsúdenej pre občianske súdne konanie, v ktorom sa žalobca domáha určenia, že spotrebiteľská zmluva je neplatná (uvádza, čo NS v tomto rozhodnutí vysvetlil a k akému záveru dospel). Prezentovanú argumentáciu NS SR, už plne aplikujú v obdobných veciach všeobecné sudy SR, v tomto prípade dáva do pozornosti Rozsudok KS v Banskej Bystrici 17Co/275/2014 z 20.5.2015. Uvedené je potvrdené početnou judikatúrou vyšších súdov. Do pozornosti súdu predkladá Uznesenie NS SR 4MCdo/6/2012, 6MCdo/9/2012, 6MCdo/14/2012. Cituje, aké v týchto uzneseniach NS zaujal stanovisko. Totožné stanovisko zaujal NS vo svojom Uznesení 6Cdo 31/2013. Taktiež NS v Uznesení 6ECdo 199/2013 (cituje, čo v ňom konštatoval). V Uznesení NS 7Cdo 85/2013 zaujal NS názor, ktorý cituje. ÚS sa v Uznesení I.ÚS 25/2014-11 zaoberal aj otázkou prekážky rozsúdenej veci a stotožnil sa s argumentáciou KS (cituje, čo KS uvádza). Cituje, čo taktiež aj KS v Žiline vo svojom rozhodnutí: 6Co/140/2015 z 24.6.2015 uvádza. V tejto súvislosti ďalej poukazuje na to, že jedným z atribútov občianskeho súdneho konania a právneho štátu je zásada právnej istoty. V rámci rozhodovania to konštatoval aj NS SR, 5Ecdo/192/2014 (cituje, čo je v ňom uvedené). Obdobné stanovisko bolo vyslovené aj v Rozhodnutí ÚS ČR z 27.9.2012, III.ÚS 1624/12. Všeobecný súd sa dopustí porušenia práva účastníka konania na spravodlivý proces podľa čl.36 ods.1 Listiny, ak v exekučnom konaní nepreskúma otázku právomoci rozhodcu, ktorý vydal rozhodcovský nález predstavujúce v danom konaní exekučný titul. Všeobecný súd sa dopustí porušenia práva účastníka konania na spravodlivý proces podľa čl.36 ods.1 Listiny, ak v exekučnom konaní nepreskúma otázku právomoci rozhodcu, ktorý vydal rozhodcovský nález predstavujúce v danom konaní exekučný titul. Ak pritom nie je spor rozhodovaný rozhodcom, ktorého výber sa uskutočnil podľa transparentných pravidiel, nemôže byť akceptovateľný ani výsledok tohto rozhodovania. Zák.č216/94 Zb. o rozhodcovskom konaní a o výkone rozhodcovských nálezov nevyklučuje, aby otázka (nedostatku) právomoci rozhodcu bola skúmaná aj v exekučnom konaní. Pokiaľ sa súd nevysporiada s námietkami účastníka o nedostatku právomoci rozhodcu, postupuje v rozpore s čl.36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd. Pritom platí, že ak nie je spor rozhodovaný rozhodcom, ktorého výber sa uskutočnil podľa transparentných pravidiel, nemôže byť akceptovateľný ani výsledok takéhoto rozhodovania. čl. III Odplata za poskytnutie úveru. Žalovaný vo svojom odvolaní ďalej namieta posúdenie dohodnutej odplaty ako neprimeranej a v rozpore

s dobrými mravmi. K uvedeným tvrdeniam uvádza, že tieto nie sú správne, čo vyplýva z dnes už konštantnej judikatúry, ako i priamo ust. zák. Predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje väčšie množstvo ust., ktoré možno kvalifikovať ako neprijateľné zmluvné podmienky a ust., ktoré sú v rozpore so zák. a dobrými mravmi. Najrozpornejšími ust., ktoré sú v zrejmom a hrubom rozpore s dobrými mravmi sú ust. týkajúce sa odplaty za poskytnutý úver. K výške odplaty poskytnutého úveru uvádza, že v prejednávacom prípade nie je dôležité to z čoho sa predmetná odplata skladá, ale to, že jej výška dosahuje mieru viac ako 85 %, čo je v absolútnom rozpore s § 53 ods.6) O. z. ako aj v rozpore s dobrými mravmi, a to tým, že podstatne prevyšuje odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pokiaľ ide o konštantnú judikatúru, okrem rozhodnutí na ktoré poukázal vo svojej žalobe, príkladom poukazuje taktiež na: • Rozhodnutie KS Prešov z 27.2.2017: 16Co/97/2016; • zo 7.5.2013: 6Co/138/2012, • Rozhodnutie KS v Trenčíne z 21.12.2010 8Cob/60/2010, • Rozhodnutie OS Košice - okolie z 22.1.2013: 17C/170/2012 (cituje z nich). Ďalej poukazuje na tú skutočnosť, že pri posudzovaní, kedy ide o dohodnutie odplaty s dobrými mravmi a kedy nie sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa. Uvádza, že o poskytnutie predmetného úveru žiadal práve z toho dôvodu, že sa dostal do nepriaznivej finančnej situácie, čo ho donútilo požiadať o poskytnutie úveru aby bol schopný zabezpečiť svoje základné potreby, ako aj potreby svojej rodiny. Odplatu na úrovni 85 % tak rozhodne nemožno považovať za primeranú a v súlade s dobrými mravmi. Cituje, čo NS SR v rozsudku 5Cdo/26/2011 z 26.4.2012 uviedol (na čo poukázal). V tejto súvislosti možno poukázať aj na rozsudok KS v Prešove 3Co/151/2013 z 25.9.2013, ktorý konštatoval, že vzhľadom na vyššiu mieru rizika pri poskytovaní úveru nebankovými subjektmi sa dajú akceptovať vyššie úroky, rozhodne nie viac ako 100 % proti priemeru bánk. K podobnému záveru dospel KS v Prešove v rozsudku 16Co/71/2011 z 8.2.2011, ktorý zdôraznil, že je neakceptovateľné porovnávať ceny úverov so subjektmi, ktoré ich dojednávajú v spoločensky nežiaducim rozsahu. Na základe uvedeného možno teda prijať záver o neplatnosti dohody o úrokoch pre rozpor s dobrými mravmi v zmysle § 39 O. z. čl. IV K naliehavému právnomu záujmu. Pokiaľ ide o námietku absencie naliehavého právneho záujmu zo strany žalovaného poukazuje na to, že predmetná žaloba nie je žalobou určovacou podľa § 137 písm. c) CSP ale žalobou na plnenie, ktorou sa domáha od žalovaného vydať bezdôvodné obohatenie. Vzhľadom k uvedenému nevyplýva mu povinnosť preukazovať naliehavý právny záujem, nakoľko pri tomto type žalôb sa naliehavý právny záujem nevyžaduje. čl. V Princíp právnej istoty. Zároveň poukazuje aj na to, že súčasťou práva na spravodlivý proces je právna istota účastníkov ktorá znamená aj to, že súdy v identických prípadoch rozhodujú rovnako. Uvedené vyplýva aj z: • Uznesenia NS SR z 24.11.2014: 5ECdo/192/2014 a • Rozhodnutie NS SR zo 16.1.2013 6MCdo 9/2012 (cituje z nich). čl. VI Uplatňuje si náhradu trov konania za predmetné vyjadrenie 203,82 € s DPH = 169,85 € + 20 % DPH 33,97 €. § 13a ods.1) písm. c). Základná sadzba: 161,01 € Režijný paušál: 8,84 € • úkon: 2.5.2017 - Podanie vo veci samej - vyjadrenie k odvolaniu žalovaného 203,82 €. Uplatňuje si náhradu trov právneho zast. 203,82 € s DPH ich zaplatením na účet jeho zástupcu. čl. VII V zmysle uvedeného navrhuje potvrdiť rozsudok súdu. 5. Žalovaná k vyjadreniu žalobcu podala nasledovné: V y j a d r e n i e. Stotožňuje sa s odvolaním z 20.2.2017 v plnom rozsahu. Je toho názoru, že sa vyjadrila k všetkým skutočnostiam už v uvedenom podaní a preto považuje opakované tvrdenia žalobcu za nedôvodné. I. K premlčaniu. Vo svojom vyjadrení žalobca poukazuje na to, že žiadnym spôsobom neodôvodnila a v konaní nepreukázala, na základe akých skutočností dospela k rozhodnému dátumu uplynutia subjektívnej premlčacej lehoty. Dovoľuje poukázať na to, že požadovaný nárok žalobcu zo zmluvy č.XXXXXXX sa stal premlčaný v subjektívnej premlčacej lehote v celom rozsahu 14.6.2009 (t.j. po uplynutí subjektívnej lehoty, ktorá začala plynúť 14.6.2007, kedy žalobca poukázal na jej účet splátku 507,36 € nad rámec sumy istiny). V prípade zmluvy č.XXXXXXXXX sa požadovaný nárok žalobcu stal premlčaný v subjektívnej premlčacej lehote v celom rozsahu 6.2.2011 (t.j. po uplynutí subjektívnej lehoty, ktorá začala plynúť 6.2.2009, kedy žalobca poukázal na jej účet splátku 639,40 € nad rámec sumy istiny). Žalobca si svoju žalobu uplatnil na tunajšom súde až 7.3.2016. Dodáva, že uvedené vyplýva aj z rozhodnutia KS v Trenčíne 17Co/372/2015, ktorý svoje rozhodnutie oprel o to, že vedomosť dlžníka o bezdôvodnom obohatení spočívajúcom v platbách na úroky, poplatky úveru, vzniká v zásade v okamihu prvej platby dlžníka nad rámec poskytnutej istiny. Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby sa vyžaduje skutočná (preukázaná) a nielen predpokladaná vedomosť. Má v nadväznosti na uvedené má za to, že rozhodný dátum pre začiatok plynutia premlčacej doby bol ňou dostatočne preukázaný. Vydania bezdôvodného obohatenia sa žalobca môže domáhať v subjektívnej (2 ročnej) lehote, najneskôr však do uplynutia 3 ročnej objektívnej premlčacej lehoty. Ich začiatok je upravený odlišne. Tieto 2 premlčacie doby začínajú plynúť, plynú a končia sa nezávisle od seba. Ich vzájomný vzťah je taký, že ak sa skončí plynutie jednej z nich, právo sa premlčí, a to aj napriek tomu, že poškodenému ešte plynie druhá premlčacia doba. Má v nadväznosti na uvedené za to, že nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia je premlčaný na

základe uplynutia subjektívnej premlčacej doby ako aj objektívnej premlčacej doby tak, ako to špecifikuje vo svojom odvolaní z 20.2.2017. K bezdôvodnému obohateniu. Opakuje bod IV. odvolania (str.5;č.I.54). Pokiaľ ide o rozhodcovskú doložku (ďalej len doložka) má za to, že nepochybné, že doložka, dohodnutá medzi žalobcom a ňou je tzv. nevýhradnou doložkou, nakoľko umožňuje každej zmluvnej strane domáhať sa ochrany svojich práv buď prostredníctvom rozhodcovského konania alebo súdneho konania. Už len z tohto pohľadu doložka nevyžaduje od žalobcu, aby spory s ňou riešil výlučne v rozhodcovskom konaní. Je presvedčená, že doložka bola dojednaná platne, v zmysle platných právnych predpisov (v čase jej dojednania) a nemožno mať teda žiadne pochybnosti o jej legitímnosti. III. K odplate. Žalobca vo svojom vyjadrení poukazuje na skutočnosť, že výška odplaty podstatne prevyšuje odplatu obvykle požadovanú bankami za spotrebiteľské úvery a preto ju považuje za neprimeranú a odporujúcu dobrým mravom. Opakuje časť bodu III. odvolania (str.4-5; č.I.53 p. v- 54). V zmysle uvedeného sa nestotožňuje s tvrdením žalobcu. IV. Žiada, aby súd druhej inštancie na základe uvedených dôvodov napadnutý Rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie vo veci samej a žalobcu zaviazal k úhrade trov konania.

6. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovanej z 20.7.2017 uviedol: S tvrdeniami žalovaného absolútne nesúhlasí a aj naďalej trvá na podanom vyjadrení z 2.5.2017 tak, ako bolo doručené súdu a v plnej miere sa ho pridrižiava. Zároveň z dôvodu zachovania právnej istoty ku tvrdeniam žalovaného o údajnom premlčaní uplatneného nároku v 2 ročnej subjektívnej premlčacej dobe len v stručnosti uvádza, že naďalej trvá na tom, že subjektívna lehota na uplatnenie si jeho nároku voči žalovanému v prejednávacom prípade márne neuplynula, čo odôvodňuje nasledovne. Má za to, že žalovaný ani doposiaľ nijakým spôsobom nepreukázal, že od momentu, keď sa dozvedel o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom kto sa na jeho úkor obohatil, do momentu podania jeho žaloby v predmetnej veci márne uplynula 2 ročná subjektívna premlčacia lehota. Žalovaný konštatuje, že jeho nárok je premlčaný v subjektívnej aj objektívnej premlčacej lehote, pričom nijako nezdôvodňuje na základe akých skutočností má za preukázané, že od doby kedy sa dozvedel o tom kto sa na jeho úkor obohatil do doby uplatnenia si jeho práva na súde uplynula subjektívna lehota 2 rokov. Žalovaný v podanom vyjadrení uvádza dátum 16.6.2007, resp. 6.2.2009, kedy sa - podľa neho - mal údajne dozvedieť o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa takto na jeho úkor obohatil, avšak nijakým spôsobom nezdôvodnil to, na základe akých skutočností dospel k záveru, že v tomto čase mal reálnu vedomosť o bezdôvodnom obohatení. Odmieta takéto tvrdenia žalovaného, a zároveň poukazuje na to, že tieto nie sú ničím podložené, a teda vznesenú námietku premlčania riadne neodôvodnil a nepodložil relevantnými dôkazmi, pričom dôkazné bremeno v tomto prípade spočíva práve na jeho strane. V prípade ak žalovaný vznesie námietku premlčania je jeho povinnosťou preukázať skutočnosť na určenie začiatku plynutia premlčacej doby (a tým aj uplynutie premlčacej doby). Porovnaj Rozhodnutie: - NS SR vydané v konaní: 7Cdo/353/2014, - NS SR vydané v konaní: 4Obo/145/2007, - KS Žilina vydané v konaní: 14Cob/198/2014, - ÚS SR vydané v konaní: II.ÚS/38/2015-17, - NS ČR vydané v konaní: 25Cdo/1960/1999 (cituje, čo sa v týchto rozhodnutiach uvádza). Zároveň opätovne prehlasuje a opakuje to, čo už uviedol vo svojom vyjadrení z 2.5.2017 (str.6-8; č.I.60 p. v.-61). Na základe uvedeného tak aj naďalej má za to, že jeho nárok nie je premlčaný ani v objektívnej ani v subjektívnej premlčacej lehote. Uvedené tvrdenia potvrdzuje aj početná judikatúra OS, KS, NS SR ale i ÚS SR, na ktorú v uvedenej súvislosti odkazuje, pričom zároveň odkazuje na výber rozhodnutí uvedených v podanom vyjadrení z 2.5.2017. Na základe uvedeného navrhuje potvrdiť rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne. Cituje znenie § 10 ods.2) a § 13a ods.1) vyhl.č.655/04 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb: Základná sadzba: 161,01 € Režijný paušál: 8,84 € - úkon: 23.11.2017 - vyjadrenie k odvolaniu žalovaného; 169,85. Uplatňuje si nárok na náhradu trov právneho zast. za podané vyjadrenie 203,82 € s DPH (169,85 € + 20 % DPH 33,97 €) ich zaplatením na účet jeho zástupcu.

7. Podľa § 470 ods.1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

8. Podľa § 474 CSP tento zákon nadobúda účinnosť 1. júla 2016.

9. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods.1 CSP - na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 379 CSP, a zistil, že neboli splnené podmienky na potvrdenie rozsudku, ani na jeho zrušenie, lebo rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 365 ods.1 písm. h) CSP], preto ho, podľa § 388 CSP zmenil tak, že žalobu zamietol.

10. Zo žalovanou uplatnených odvolacích dôvodov je daný dôvod podľa § 365 ods.1 písm. h) CSP.

11. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného

právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci [§ 365 ods.2 písm. h) CSP] je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu) a použitie správneho ust. neznamena iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú strany sporu na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

12. Súd použil správny právny predpis, ale ho nesprávne vyložil a na daný skutkový stav ho nesprávne aplikoval, tzn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu nevyvodil správne závery o právach a povinnostiach strán sporu.

13. Na základe výsledkov vykonaného dokazovania súd dospel k správne záveru, že žalovaná sa na úkor žalobcu bezdôvodne obohatila, lebo v ich vzájomnom spotrebiteľskom právnom vzťahu prijala od neho nad rámec poskytnutého úveru peňažné plnenie, ktoré jej vzhľadom na absenciu údajov o RPMN nepatrilo (§ 4 ods.3 zák.č.258/01 Z. z.).

14. Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby je rozhodujúci deň, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu, a kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil. Oprávnený sa dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil vtedy, keď skutočne (preukázateľne) zistí skutkové okolnosti, na základe ktorých môže podať žalobu o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t.j. keď nadobudne vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia a o osobe obohateného, a to bez ohľadu na to, že sa o týchto skutočnostiach mohol dozvedieť aj skôr. To, kedy oprávnený získal informácie o právnej stránke možnosti domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia (napr. o tom, ako možno právne kvalifikovať jeho nárok), nie je pri posudzovaní okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby vôbec relevantné. Rozhodujúce pritom je to, že zák.č.258/01 Z. z. priamo ustanovuje, kedy sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. I keď je v danom prípade žalobcom spotrebiteľ práva neznalý, bolo by neprimeranou ochranou jeho práva, pokiaľ by bol začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby posunutý na deň, kedy sa od svojho zástupcu dozvedel, že žalovaná sa na jeho úkor obohatila. To, kedy sa oprávnený dozvedel (dospel k záveru), ako jeho nárok vyplývajúci z týchto skutkových okolností možno právne kvalifikovať, nie je pri posudzovaní okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby vôbec relevantné. Tzn., že oprávnený sa dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil (§ 107 ods. 1 O. z.), keď získa znalosť tých skutkových okolností, z ktorých je možné vyvodiť zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie. Pre záver dozvedieť sa o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o tom, kto ho získal, je vždy rozhodujúce zistenie skutkového stavu, teda nie posúdenie jeho právnej kvalifikácie (Rozsudok NS SR 1Cdo 67/2011 z 1.5.2013, uverejnený v Zo súdnej praxe č.3/2013 pod publikačným č.22/2013, Rozsudok NS SR 5Cdo 121/2009 z 23.2.2011 - ASPI, Uznesenie NS SR 3Cdo 169/2017 z 10.1.2018 - web stránka NS SR).

15. Subjektívna 2 ročná premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia uplynula v danom prípade tak, ako tvrdí žalovaná, t. j. 14.6.2009 a 6.2.2011, teda dávno pred podaním žaloby a súd bol preto povinný prihliadnuť na námietku premlčania ňou dôvodne vznesenú, v dôsledku ktorej nemohol žalobcovi priznať premlčané právo. Žalovaná vzniesla hmotnoprávnu námietku premlčania, na ktorú súd musel vziať zreteľ, lebo ak druhá strana účinne vzniesla námietku premlčania, nemožno ani v prípade spotrebiteľa pripustiť odlišnú interpretáciu ust. O. z. o plynutí subjektívnej premlčacej doby, v ktorej sa môže domáhať vydania bezdôvodného obohatenia.

16. Zák.č.258/01 Z. z. bol vyhlásený v Zbierke zákonov a dňom jeho uverejnenia platí domnienka, že sa stal známy pre každého, koho sa týka. Treba preto vychádzať z toho, že žalobca v čase uzavretia zmluvy vedel, že ak v zmluvách chýba údaj o RPMN, úver je bezúročný a bez poplatkov.

17. Tvrdenie žalobcu, že o bezdôvodnom obohatení sa (subjektívne) dozvedel až po porade so svojim zástupcom 9.9.2014 treba považovať za zjavne účelové, lebo sa reálne dozvedel, že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu už dňom, v ktorom zaplatil sumy prevyšujúce istinu, ktoré nebol povinný zaplatiť.

18. Vzhľadom na uplynutie subjektívnej premlčacej doby, už nebolo potrebné zaoberať sa skutočnosťou, či objektívna premlčacia doba je 3 alebo 10 ročná, ani jej uplynutím.

19. Podľa § 396 ods.1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

20. Podľa ods.2 cit. ust. ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.
21. Podľa § 255 ods.1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.
22. Podľa § 262 ods.1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.
23. Podľa ods.2 cit. ust. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.
24. Žalovaná mala v konaní plný úspech, preto jej bola priznaná náhrada jeho trov v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie.
25. Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.